

Rodičem přirozeně.. a nejen to

Proč jsem neadoptovala dítě v Africe?

A proč nezachraňuji deštné pralesy?

My lidé si toužíme pomáhat, je to naše přirozenost. V dnešní době je snadné pomáhat i na druhém konci světa. Jenže...

Když jsem potkala člověka, který v Africe sázel stromy, byla jsem unešená tou vznešenou myšlenkou. Jak nádherné. Dokud mi nevyprávěl, že se rozvedl s manželkou, s rodiči se nestýká a děti vídá jen občas. Zrovna byl na cestě do Nepálu jako dobrovolník pro místní sirotky. Pak ho čekal ášram v Indii, aby našel vnitřní klid a pak možná domů, i když jak řekl ta vidina ho moc nelákala.

Zůstala jsem jako opařená a vzpomněla si na Amazonii a na Indiána v pouliční restauraci, který se mě ptal, co tam dělám. Řekla jsem mu, že jedu do pralesa. Udiveně vzhlédl od misky fazolí a zeptal se: "Vy u vás nemáte lesy?!"

Tak to bolelo!

A pak jsem se vrátila domů. Vzala pytel na odpadky a šla uklidit dolů pod barák k silnici ty poházené petflašky. Seděla jsem tam na hromadě odpadu a jen vnímala to, co mi starý Indián předal.

Jak jsem já mohla pomoci druhým, když jsem si nejdřív neuklidila doma? Jaký smysl dávalo létat na druhý konec světa a zachraňovat prales, když prales umírá kvůli tomu, že všechno, co dělám je závislé na ropě, kterou odtamtud chtějí vytěžit, abych tam pak já mohla nadšeně přiletět a držet transparent Zachraňte prales!?

Jak jsem mohla pomoci dítěti v Africe, když jsem neuměla naučit svoje vlastní děti, aby si po sobě uklidily?!

Jaký smysl dávalo někam jezdit a ukazovat druhým řešení jejich problémů, když to znamenalo obírat je o jejich zodpovědnost za vlastní chyby? Obírat je o sílu najít vlastní řešení? A tím prohlubovat jejich závislost na mně!?

Bylo to stejné jako s dětmi. Nemohla jsem je naučit chodit. Musely xkrát spadnout na zadek. Čím déle jsem je držela za ruku, tím později začaly samy chodit. Mohla jsem tam jen být a povzbudit je, že to zvládnou a naučí se to. Samy. Jako se Ella naučila hrát sama na piáno a Zak postavil svůj první domek z cihel na hromadě hlíny. Jeho chyby ho naučily, co udělat příště líp!

Nemohla jsem zachránit Afriku, ani prales, ale mohla jsem začít u sebe.

Chodit víc pěšky.

Přestat si foukat zbytečně vlasy.

Přestat kupovat hloupé marketingové produkty zaručeně vita a raw z druhého konce světa a místo toho jít k zelináři na náměstí.

Mohla jsem toho změnit tolik!

Kadý den. 365 dní v roce...to není málo!

A když to udělá každý z nás? Nebude koho zachraňovat!

Africké děti nebudou hladovět, protože jejich rodiče otročí ve zlatých dolech do mého iPhone.

Prales nebude umírat, protože nebude potřeba tolik ropy.

Mám pokračovat?

A já si nebudu kupovat své svědomí charitou a lítat na drahé semináře, abych chlastala panáky z pupku Deepaka Chopry, ale budu dělat to, co dává smysl. Zodpovědně se starat o mír u sebe doma. Učit děti na řece Orlici, že když mám jen malou loď, nevezmu si nic navíc, nejlepší lekce skromnosti, kterou znám.

Když jsem já spokojená, je takový i můj svět. Potřebuju tak málo!

Svou rodinu a kus chleba, čistou vodu a jedno jablíčko. Jako na vodě. To, co bylo nejcennější byl smích mých dětí, které pozorovaly říčního raka a cestou sbíraly odpadky po lidech, kteří jezdí do daleké Indie, okázale pomáhají světu, ale doma si neuklidí.

Ano, i my tu máme lesy! A jak o ně pečujeme, to vidíme každý den. Nijak.

Pohltila nás pýcha a ovládl parazit chamtivosti. Touha mít a dobýt! Ty nejvyšší hory, ty nejhlubší oceány.

Ale uvnitř jsme neskutečně chudí.

Pomožme nejdřív sobě. Uzdravme sebe a svou rodinu. V ní to všechno začíná i končí. Pak naše děti nebudou muset hledat smysl života na pláži v Goa, ale budou si vážit rozkvetlé louky za domem.

Hloupý Honza šel do světa, aby se pak vrátil domů. A já?

Sázím stomy v tichosti a pokoře. Uklízím "naši" studánku v údolí. A vím, kde je moje místo.

Doma. V lese